

ράνωμεν πόσον εὐτελείς ἐθεώρουν τὰς ξένας γυναίκας καὶ πόσον περιφρονητικῶς ἐφέροντο πρὸς αὐτάς καὶ ἰδίως τὰς αἰχμαλωτιζομένας. Αἱ γυναῖκες αὗται, οἰκιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν ἐθεωροῦντο πάντοτε ὡς μέρος τῶν λαφύρων. Μετεχειρίζοντο ταύτας οἱ κτήτορες ὡς δούλας, ἀπῆτουν παρ' αὐτῶν ὑπηρεσίας εὐτελεστάτας καὶ ἀτιμοτάτας, ἀντήλλασσον ἀμοιβαίως, ἐξέθετον ὡς βραβεῖον τῶν δημοσίων ἀγώνων, συνεξομοιουμένας τοῖς ἵπποις, τοῖς θουσί καὶ τοῖς τρίποσιν, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐλησμόνουν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῶν τὰς ἀηδίας τῆς πολυχρονίου ἀπὸ τῆς οἰκογενείας αὐτῶν ἀπουσίας καὶ ἐγλύκαινον τὴν τραχύτητα μακροῦς τινος καὶ ἐπιπόνου ἐκστρατείας.¹

Ἀθήνησι 17 Ὀκτωβρίου 1884.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Κ. ΣΠΑΘΑΚΗΣ



Ἐν ἐλάστω ἀνθρώπῳ ἐνυπάρχει, ὁ Ὄφις, ἡ Εὐα, καὶ ὁ Ἀδάμ. Ὁ Ὄφις εἶναι ἡ αἰσθησις καὶ ἡ φύσις, ἡ Εὐα ἡ σαρκικὴ ὄρεξις, καὶ ὁ Ἀδάμ ὁ λόγος. Ἡ φύσις ἐμβάλλει ἡμᾶς συνεχῶς εἰς πειρασμόν, ἡ σαρκικὴ ὄρμη συνήθως ἐκτείνεται, ἀλλὰ τὸ ἀμάρτημα δὲν τελειοῦται ἂν μὴ ὁ λόγος δὲν συναινέσῃ. Ἀφῶμεν λοιπὸν τὸν Ὄφιν καὶ τὴν Εὐαν ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐμποδίσωμεν αὐτούς, ἀλλὰ συνάμα, δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου, ὅπως ἡ χάρις αὐτοῦ ἐνδυναμώσῃ ἡμῖν τοσοῦτον τὸν Ἀδάμ, ὥστε, νὰ μένη νικητής, ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστός, νικηφόρος, δεσπόζῃ ἐσκαί ἐφ' ἡμῶν.

(DE SAINT AUGUSTIN) 1884.

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΒΑΣΣΑΜΑΚΗ

¹ Ἰλ. Ψ, 702.